

се учатъ добре и ще искатъ свобода, повикаха сърби за учители, а българскитѣ изпждиха. Българитѣ имаха право да избиратъ своитѣ владици. Сърбитѣ поискаха да има и тѣхни владици въ българскитѣ градове. Съ нѣкои преселени българи или съ измамани челяди сърбитѣ образуваха общини съ нѣколко души. Властитѣ одобряваха сръбската община, сръбски свещеникъ, сръбски учителъ и наकरаха султана да постави въ Скопие първи сръбски владика. Всичко това много тежеше на българската душа. Но имаше и друго. Българитѣ нѣмаха право да искатъ държавна служба. Образованитѣ въ наши и чужди училища македонски синове оставаха безъ работа, църквитѣ и манастиритѣ се обсебваха едни следъ други отъ гърци и сърби.

Най-сетне, имаше и друго. Много българи работѣха на турскитѣ чифлици като чифлигари. Работниците раи нѣмаха никакви права и никаква закрила. Тѣ приличаха на роби.

Всички тѣзи мъжи, неправди, спънки за напредъкъ и замогване принудиха македонскитѣ младежи да образуватъ дружества (комитети) за борба. Пъргави и смѣли младежи като Даме Груевъ отъ с. Смилево, Гоце Дѣчевъ отъ Кукушъ и др. презъ 1893 г. се срѣщатъ въ Солунъ и

Даме Груевъ.